

градъ, стариятъ дождь Енрико Дандоло бѣ умрѣлъ отъ тежката преумора при дивото безпаметно бѣгство предъ войскитѣ на българския царь...

Понѣкога долу, отвѣдъ рѣката, се събираха тълпи отъ любопитни люде, сочеха къмъ кулата и дълго гледаха нагоре. Тогава той се махваше отъ прозорчето. И почваше да се лута отъ стена до стена. Въ опредѣлени часове му позволяваха да се разхожда изъ градината. Но той рѣдко използваше тази царска милость. Обичаше самотата и бѣгаше отъ любопитнитѣ погледи. Искаше самъ да живѣе съ своята горестъ. Когато се увѣрѣше, че никой не го наблюдава, той отново се връщаше къмъ своето прозорче и прекарваше тамъ съ часове, като болна птица, залепена до желѣзнитѣ решетки, съ погледъ устременъ въ безграниченъ копнежъ къмъ далечния Константиновградъ... Тамъ бѣха сега дветѣ му малки деца — Жана и Маргарита... Сами и нещастни. Безъ майчини ласки и бащина подкрепа. И сърдцето му се свиваше отъ безгранична болка.

А ноцитѣ му бѣха тежки и безсънни. Спомени се тълпѣха предъ затворенитѣ му очи и изпълваха съ горчива утеха самотата му.

... Единъ напетъ пажъ държи края на мантията на краля Филипъ Августъ. Синитѣ му очи дирятъ съ пламенна дързость между купчината благородни девици. Когато минава край Мария дьо Шампанъ, младото момиче снишава свѣтливо златиститѣ си зеници, и алени трендафили изгарятъ бледата ѣ като слонова кость кожа. Дългитѣ ѣ тъмноруси плитки се подаватъ изъ подъ плетената отъ бисеръ мрежа, като едри златни змии.

... Турнирътъ въ Амиенъ... Победата му надъ барона Пиеръ д'Оноа. И после вечерьта следъ турнира... Тѣнката снага на Мария дьо Шампанъ, залутана въ сѣнкитѣ на огромния паркъ... Първата цѣлувка при мраморната пейка...

... Сватбата въ замъка Тиери... Самиятъ краля бѣ благоволилъ да отведе отъ олтара прекрасната младоженка, цѣла сияеща въ блѣсъка на гиздилата си...